

Поштар

Яків Щоголів

Минає тройка поле й ліс;
За вітром геть із-під коліс
Велика курява летить, —
Це пошта здалека біжить.

І день, і ніч поштар не спить,
Боїться сумку загубить;
Бо зна, що бережно листи
До міста треба довести.

Не поспішай, поштарю мій!
Перги багато в сумці тій:
Сьогодні, завтра — все одно,
Аби б до рук дійшло воно!

Але в тій сумці є й листи,
Котрих би лучче й не везти:
Який із їх не розгорни —
Всі кров'ю писані вони!

В однім стоїть, що син умер
І що зостануться тепер
І батько й мати в час лихий
Без його вік кінчати свій;

А в тім — що й батька вже нема,
Що брата вшорила тюрма;
Що тая вродниця взяла
Та й зради милому дала...

І привезеш у город ти
Страшні і прокляті листи,
Щоб серце кров'ю облилось —
Кому їх взяти довелось!

Чого ж спішиш, поштарю мій?
Перги багато в сумці тій:

Сьогодні, завтра — все одно, —
Аби б до рук дійшло воно!

А ті, що я кажу, листи,
Котрих би лучче й не везти,
Хоч на який єдиний час
Нехай загаються до нас!

1881